

23
N

e a l u t ē

9 1964
lapkritis

turinys

Vytuko kelionė	3
Samanė	
Lapai	5
A. Kašiubienė	
Tulė	6
Nijolė Jankutė	
Kai sugrįšiu	10
V. Smaižienė	
Veidrodėlis ir Murksas	11
J. Jankus	
Voras	13
Pr. Imsrys	
Kelionės ir nuotyk. Lietuvoje	14
Beždžionė ir akiniai	16
A. Giedrius	
Pono M. M. vargai	18
J. Slėnys	
Puputis ir dramblys	21
Linutė	
Ar žinai...	22
Deimantas	23
J. Miškinis	
Truputį pagalvok	26
Dangoraižio galvosūkis	27
Linksmiau	28
Mūsų kūryba	29
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— psl. 1, 5, 18, 19, 20, 21
E. Muliolienė	— 3, 10, 25
V. Aleknavičienė	— 6, 8
P. Osmolskis	— 11, 29, 30
M. Eidukevičiūtė	— 13
J. Paukštienė	— 14
A. Korsakaitė	— 23

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

9

lapkritis 1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

VYTUKO KELIONĖ

Samanė

— Žiūrėk, mama, kiek gavau! — sušuko Vytukas, tempdamas pro duris gėrybių pilną krepšį.

— Tššš... tik ne taip garsiai, Birutė jau miega, — tildė ji mama, pridėjus pirštą prie lūpų.

— Tik pažiūrėk į vidų, — nerimavo Vytukas, — ko ten nerasi!

— O diržo ar nekliuvo? — šelmiškai šyptelėjo mama.

— Oi ne. Kai pasakiau, kad aš šv. Kazimieras, ponas Smith net 50 centų pridėjo.

— Na matai, o taip nenorėjai šv. Kazimieru rengtis. Būtų daug geriau, kad visi vaikai rengtųsi šventaisiais, o ne kokiom baidyklėm. Juk šiandien yra visų šventųjų šventė.

— Ar Lietuvoje žmonės irgi švenčia Halloween?

— Ne, Lietuvoje tokio papročio nėra. Ten žmonės panašiai rengdavosi ir visokius šposus darydavo per užgavėnias. Bet pakaks kalbėtis. Tau, vyruti, jau laikas į lovą, rytoj teks anksčiau keltis, nes 7 val. turime dalyvauti Vėlinių Mišiose.

— O kas tos Vėlinės? Ar reiškia, kad negalima pasivėlinti?

— Vėlinės tai diena ypatingai skirta pasimelsti už mirusius. Kas Vėlinių dieną nueina į bažnyčią ir sukalba šešis poterus, gali vieną sielą išvaduoti iš skaistyklos. Kiek kartų tuos poterus sukalbės, tiek sielų išvaduos. Na, bet jau labanakt, nepamiršk poterių už Lietuvos vaikučius.

— Ė, ta mama tai vis už sielas, už Lietuvos vaikučius — tik melskis ir melskis. Aš visai nenoriu melstis! Kai būsiu lakūnas, pats nuskrisiu pasižiūrėti, kaip ten atrodo Lietuvoj. Dabar tegul jie sau gyvena, kam aš turiu už juos melstis... Aš toks pavargęs...

— Vytuk, ar nenorėtum šiandien pamatyti Lietuvą? — pasigirdo švelnus berniuko balsas.

— Kas tu toks? — krūptelėjęs paklausė Vytukas.

— Nebijok, aš esu tavo angelas sargas. Girdėjau tavo norą skristi į Lietuvą, sakau galėčiau padėti... norėtum?

— Gerai, bet kaip čia padaryti, rusai gali mane pamatyti ir...

— Nebijok! — pertraukė jį angelas, — tik duok ranką ir keliaujam!

Nespėjo Vytukas nė gerai apsidairyti, kai pasijuto esąs kažkokioj trobelėj. Čia buvo susirinkę būrelis vaikų ir tyliai kažko laukė. Vytukas, pamatęs vaikus, nusigando kad gali jį pamatyti, tad greit pasislėpė po angelo apsiaustu, ir stebėjo kas čia bus. Netrukus prasivėrė trobelės durys ir kambarin įėjo mokytoja. Liūdnu žvilgsniu peržvelgė vaikus ir susijaudinusių balsu prabilo:

— Šiandien jau vėl dvi vietos tuščios... Pereitą naktį išvežė Petriuką ir Onytę... Atsistokit, pasimelsim kad ir Sibire būdami, galėtum priimti pirmąją Komuniją... Pasimelskime taip pat už tuos vaikučius, kurie yra Amerikoje ir kitur, kad Dievas juos stiprintų išlikti gerais lietuviais. Jie irgi už mus meldžiasi...

Kai vaikai susikaupę kalbėjo maldą, Vytukas jau skrido virš didelio miško. Čia angelas parodė gražią aikštelę, kurioje pūpsojo keletas tarsi didelių kupstų.

— Tai partizanų būstinė, — paaiškino angelas. — Einam į vidų.

— Aš bijau! — sušnabždėjo Vytukas.

— Sakiau, kad su manim nebijok. Be to, partizanai nieko blogo nedaro, jie tik skriaudžiamus lietuvius gina nuo bolševikų. Eime.

Prie paprasto lentų stalo sėdėjo trys vyrai. Jie atrodė sulysę ir suvargę.

— Aš jau daugiau nepakelsiu! — pusbalsiu atsiduso šviesiaplaukis vyras. — Jau ir maisto neturim, drabužiai suplyšo, o žiema čia pat. Amerikoje lietuviai automobiliais važinėja, vaikai nenori lietuviškai kalbėti, o mes čia badu mirštam. Nieks mūsų kančios neįvertina. Kas iš to, kad mes čia vargstam...

— Įvertina kas, ar neįvertina, — raminančiu tonu prabilo antrasis. — Bet Dievas mūsų aukas tikrai priims.

LAPAI

A. Kašiubienė

Skina rudenėlis
Lapelius po vieną,
Beria sodą, taką,
Lapais visą dieną.

O vėjelis pučia,
Lapelius sumaišo.
Rudenėlis skuba,
Lapais žemę kaišo.

Lapų daug prikrito,
Žemės nesimato;
Šnara lapuos vėjas,
Lapų pilis stato.

Lietuvoj lapeliai
Ir nuo medžių krinta,
Lietaus ašarėlėm
Žemė sudrėkinta.

— Žinot, vyrai, — lig šiol tylėjęs, tvirtu balsu atsiliepė trečiasis. — Šiandien Vėlinių išvakarės, nekalbėkim taip liūdnei apie savo vargus. Geriau uždekime šią paskutinę žvakę už savo mirusius brolius. Tegul jos šviesa ir mūsų malda virsta jiems Amžinąja Šviesa. O mums tas kuklus žiburėlis primins, kad kur mes bebūsime, mūsų pareiga yra sudegti iki galo, kaip ši žvakelė, Dievo ir tėvynės sargyboje...

Vytukas atsibudo. Buvo pats laikas keltis, todėl negaišdamas, šoko iš lovos, paaiškindamas nustebusiai mamytei:

— Mamyt, juk šiandien Vėlinės, reikia skubėti bažnyčion, nes tiek daug sielų laukia mūsų pagalbos.

TULĖ

Rastinukas

Nijolė Jankutė

Buvo lietinga popiečio valanda. Šilti sodrūs lašai monotoniškai barbeno stogą, varvėjo nuo medžių lapų ir baltais burbulais sproginėjo balutėse. Tingus, šlapias ir biaurus popietis. Biaurus, nes Tulei reikėjo miegoti. Tuoju po pietų mama liepė nusiprausti, ypač gerai numazgoti kojas, ir be jokių atsikalbinėjimų eit pogulio. Ir tas pogulis buvo tikra kankynė. Kas gi gali užmigt vidury dienos, kai pro užuolaidas veržiasi šviesa, o tolimi miesto garsai šaukia, kviečia, vilioja laukan!

Tulė nekenė pogulio, todėl gulėjo plačiai atmerktomis akimis, ilgesingai klausydama lietaus teškenimo ir visomis jėgomis stengdamasi neužmigt. Tačiau akys merkėsi, ir lipo blakstienai. Bet staiga pro snaudulį Tulė išgirdo vieną garsą, kuris savo graudumu persismelkė pro visus kitus. Tai buvo vienas vienintelis ištęstas ir dreban-tis "miau"... Tulė atsisėdo.

— Miau! — kažkur toli Lietuje skundėsi plonas balselis.

Su Tulės poguliu jau buvo baigta. Kas gi galėtų ramiai tysoti, girdėdamas tą verkiantį "miau"? Tulė išsiriti iš lovos ir tyliai pravėrė duris. O, varge! Valgomajame sėdėjo mama ir siuvo. Išbėgti šiuo keliu nebuvo galima, o reikėjo skubėti. Ten kažkur daržuose pagalbos šaukėsi kačiukas. Vargšas kačiukas! Pamestas, sulytas, sušalęs ir nelaimingas... Tulė vėl uždarė duris, prišoko prie lango ir pakėlė užuolaidos kampą. Iš palšo dangaus žliaukė lietus, didelės ašaros žarstydamas ant lango, lapų ir šakų. Lauke viskas blizgėjo sočia drėgme.

— Miau! Miau! — kažin kur vėl skundėsi kačiukas, ir Tulės širdukė iš gailėsčio susitraukė, kaip džiovintas obuoliukas.

— Greičiau! Greičiau — tvaksėjo ji, ir Tulė skubėjo. Ji tylutėliai pravėrė langą, užlipo ant palangės ir nuleido žemyn kojas. Jos tabalavo ore, ir Tulei atrodė, kad ji pakibo virš bedugnės. Mergytė tempėsi, mynė orą basomis kulnėmis ir šnarpštė. Pagaliau įvargusios rankos pasileido, ir Tulė žnektelėjo žemėn. Truputį lyg nusmelkė per padus, ir balta pižama su mėlynais ančiukais išsipuošė purvo dėmėmis. Tulė žvilgterėjo į langą išdidžiu žvilgsniu. Lietus vis dar lijo, bet kniaukimo nebesigirdėjo.

Taškydama šiltas balas, Tulė nubėgo į daržą. Čia irgi nieko nesimatė ir nesigirdėjo. Nė garso. Kodėl jis nebekniaukia? Kas jam atsitiko? Kur jis yra? Tulė rūpinosi ir nerimo. Kokios spalvos tas kačiukas? Juodas? Baltas? Rainas? Didelis ar visai mažytis? Ar jis alkanas? O gal ištroškęs? Gal jis toks mažytis, kad reikės penėt iš lėlės buteliuko?

— Miau! — staiga netoliese kniauktelėjo. Tulei užėmė žadą. Ji sustojo arbūzų lysvėj tarp didžiulių žalių lapų, pritūpė ir tyliai šuktelėjo:

— Kac-kac-kac!

Nematomas nepažįstamasis šlamstelėjo lapuose. — Miau! — atsiliepė jis vėl iš už trečios lysvės. Tulė metėsi į tą pusę, užmynė aštrų akmenuką ir, tyliai aiktelėjusi, atsisėdo. Tuščia tos pižamos — vistiek jau šlapia. Baisiai gėlė kulnį, bet kraujas nebėgo. Tik mėlynavo akmenuko įspausta skaudi duobutė. Tulė palaižė pirštą ir patrynė juo kulnį. Tuoju pasidarė geriau.

— Katyte, kur tu? Kac-kac-kac! — šlubčiodama tolyn vėl šaukė Tulė.

— Miau! Miau! — kniauksėjo pamestinukas lyg čia pat tarp pomidorų, ir, rodos, net pasimatė jo pasišiaušusi uodega.

Staiga iš už pomidorų krūmo kyštelėjo dvi ausys, žybtelėjo žaliuos akys ir išsišiepė rausvas snukutis su juodu tašku ant paties galo. Tai buvo jis! Pagaliau! Tulė virpėjo. Tai buvo jos kačiukas. Tikras, išsvajotas, netikėtai surastas! Tulė stovėjo lietuje sužavėta peršlapusiu ir purvinu radiniu, kuris buvo pasiruošęs vėl pradingti tarp vešlių daržovių, mergytei nors truputį sujudėjus.

— Kac-kac-kac! — vėl pašaukė Tulė, bet kačiukas, deja, nepasitikėjo meiliais žodžiais, o atbulas traukėsi gilyn į pomidorus. Matyt, ne kartą buvo prikišęs kailį, meilių viliojimų sužavėtas.

— Ne, ne, žmoguti! Manęs nepaimsi! — piktai blykčiojo jis akimis, — aš turiu nagus ir dantis!

Bet Tulė nesuprato kačių kalbos. Ji slinko artyn pritūpusi, švelniai viliodama, kac-kac-kac. O kačiukas traukėsi. Vienu metu, kai jis bėgo tarplysiu, Tulė pastebėjo, kaip smarkiai jis buvo raišas, ir jai pačiai nusmelkė per įdurtą kulnį.

— Katinėli, vargšeli! — šaukė ji, sekama iš paskos, — tu nebūk toks kvailiukas! Sustok. Aš tau nieko nedarysiu! Palauk!

Bet kačiukas nelaukė. Jis klibikščiavo neatsisukdamas ir neprišileisdamas Tulės artyn nė per žingsnį. Ir taip šlubčiojo jie abu vienas paskui kitą, kol atsidūrė tarpgatvy prie senų garažų ir šiukšlių dėžių. Čia katinukas sustojo. Gal jis pavargo, o gal bandė naują pabėgimo planą, nežinia. Bet ėmė ir sustojo. Jis atsisuko į Tulę ir ėmė laižyt savo šlapią kailį.

— Dabar! — galvojo Tulė, pritūpė ir ištiesė ranką.

— Kac-kac! Tu kvaily. Eikš gi, pagaliau. Aš tave vistiek pagausiu. Argi tu nesupranti, kad aš tave pagausiu?

Gyvuliukas klausėsi abejingai. Jam buvo nusibodę gūžinėti po šlapias žoles. Jam skaudėjo koją. Jis laižė ją ir purtėsi. Bet Tulė neatlyžo. Ji staiga išsitiesė ir abiem rankom griebė kačiuką. Tačiau šis išsprūdo ir, paklibikščiavęs šalin, piktai kniaukė. Tulės kantrybė sutrūkinėjo į gabaliukus, kaip siūlas.

— Bjaurus katine! Neklaužada! Valkata! — verkdamas barėsi ji, — tu esi pats kvailiausias katinas pasauly, pats žiopliausias... Ir su tom ašarom Tulei netikėtai atėjo mintis. Ji prisiminė, kaip kaimyno berniukas pagavo pabėgusį triušį, užmesdamas ant jo švarkelį. Tai buvo puikus sumanymas! Tulė prikando lūpą ir apsidairė. Tarpgatvis buvo visai tuščias. Ji sunkiai nutraukė savo šlapią pižamos bliuzę, pakratė ir atsargiai selino prie kačiuko. Šis ramiai sau laižė pakaklę, visai nenujausdamas artėjančio pavojaus. Ir taip vargšelis prarado savo purviną laisvę...

Iš karto kačiukas baisiai blaškėsi, draskydamas tą nepakenčiamą skudurą, kuris taip staigiai jį supančiojo. Jis kniaukė ir kando, bet Tulė nepaleido. Ji laikė savo apglušintą grobį kietai suspaudusi ir bėgo namo, net nejausdama skaudančios kojos.

Tulė įslinko vidun pro virtuvę. Jokių būdu ji nebegalėjo sugrįžt pro langą su savo neramia ir rėkiančia našta. Namie buvo tylu. Mama nepastebėjo. Bet greitai pastebės, nes nuo virtuvės durų per kambarius vedė purvinos pėdos.

— Ne, su tokiom kojom negalima gulti, — mąstė Tulė, tvirtai spausdama kniurkiantį kačiuką. Tačiau šokt į lovą reikėjo kuo greičiausiai, nes gretimame kambaryje girdėjosi mamos žingsniai. Kiekvieną minutę ji galėjo praverť duris.

— Miau! — baisiu balsu staiga suklyko per stipriai spūstelėtas kačiukas.

Tulė išmušė prakaitas.

— Tylėk, tu begėdi. Tylėk, kad sakau! — šnabždėjo ji į šlapia įpykusio kačiuko ausį.

— Chchch... miau! — atsakė jis, suleisdamas nagus į Tulės ranką. Bet mergytė nebejuto skausmo, nes mamos žingsniai artėjo prie jos kambarėlio durų. Tulė puolė kniūbščia į lovą, užsitraukdama paklodę ant galvos ir visa sauja užimdama kačiuko gerklę. Tai buvo pačiu laiku, nes durys prasivėrė ir mama įkišo galvą vidun.

— Ką tu ten veiki, Tule? Kas čia taip biauriai rėkė?

Tulė nedrįso pajudėti.

— Umhmmhmm — sugargaliavo ji lyg busdama iš miego.

— Miegi? — paklausė mama ir artinosi prie lovos.

Pritemdytame kambary mama nepastebėjo purvinų pėdų. Ji pasilenkė virš Tulės ir atvertė paklodę.

— Kodėl taip apsiklojai? Peršilsi... — pradėjo ji, bet staiga šuktelėjo išgąstingą "ach" ir užsidengė rankomis veidą. Iš po paklodės išsprudo šlapia ir susivėlusi šmėkla, išpūtusi uodegą perskrido kambarį ir, žybčiodama žaliomis akimis, nutūpė prie durų, klaikiai rėkdamas — miau!

Kad Tulė gavo barti, nėr ko nei aiškinti. Už išpurvintą pižamą, už padurtą koją ir, žinoma, už valkatą kačiuką. Iš pradžių mama griežtai atsisakė jį į namus priimti. Bet... žinot, kad mamų širdys minkštos. O Tulė mokėjo gražiai prašyti. Pagaliau kačiukas buvo pramintas Rastinuku, ir virtuvės kampe Tulė jam pastatė seną stalčių ir įdėjo ten lėlės pagalvėlę.

KAI SUGRĮŠIU

V. Smaižienė

Kai sugrįšiu į namus,
mama, miela mama,
apibėgsiu tris kartus
apie visą namą.

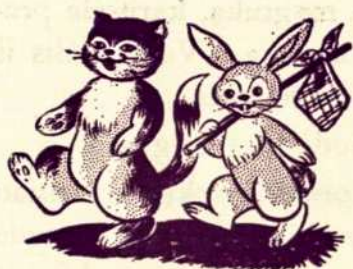
Sodo obelys žydės...
O gal dar be lapų?...
Gal tik žėvos pamiškėj
skleis malonų kvapą.

Rasiu Margį būdoje,
Mircę kur kiemely,
o už stalo troboje
mieląjį senelį.

O svirnelio tarpdury —
brangiąją močiutę.
Ir visai visai balti
bus jau jos plaukučiai.

O gal bus žiema rūsti,
ir visur tik balta...
Gal nameliai bus tušti,
gal seklyčioj šalta?...

VEIDRODĖLIS IR MURKSAS

J. Jankus

(tęsinys)

Veidrodelis pasiliko ant kalnelio šokinėti, o Murksas nuėjo prie karusėlių. Jis vaikščiojo, sukinėjosi aplinkui ir vis žiūrėjo, kaip inžinierius karusėles paleidžia. Paleidinėjo nevienodai. Vienur reikėjo sunkią rankeną pakelti, kitur patraukti, o vieną paleido tik mažą sagutę paspausdamas. Ta karusėlė sukosi labai greitai, net pašvilpdama beveik tokiu pat balsu, kaip gaisrininkai. Žiūrėjo ir žiūrėjo, ir Murksą toks smagumas suėmė, kad nebegalėjo sulaikyti juoko. Ritinėjosi po pievą ir kvatojo, net žmonės visu būriu sustojo pažiūrėti, kas tam katinui darosi.

— Vargšui pilvuką suskaudo, — pasakė viena ponija ir norėjo paimti į rankas, bet Murksas pašoko, nulėkė į krūmus ir atsigulė.

Iš pradžių dar ir ten juokėsi, o paskum užmigo, ir kai pabudo jau buvo tamsu, ir karusėlės nebešuko. Murksas krūptelėjo. Jis nežinojo, kaip seniai sutemo ir suabejojo, ar beras ant kalniuko Veidrodelį.

Bet Veidrodelis tebesėdėjo ir tebelaukė.

— Einam, trumpai pasakė Murksas.

— Ko tu taip ilgai gaišai, — prikišo Veidrodelis.

— Ilgai... Tu manai, kad su inžinierium gali taip greitai kalbas pabaigti, — išdidžiai atrėžė katinas ir daugiau nebešnekėjo, tik uodegą iškėlė stačiai į viršų ir krutino tiktai patį galiuką.

O Veidrodeliui, kad neramu, kad neramu, širdis tik muša, tik muša ir karštas kamuolys krūtinėj tik sukasi, tik sukasi. Ateina, ateina ligi pat gerklės galo, užspaudžia kvapą, kad, rodosi, tuoj užsmaugs, ir vėl nuslenka atgal, vėl leidžia atsikvėpti. Murksas vis veda, vis tarp karusėlių lando ir nieko nešneka. Ir Veidrodeliui gerai, kad Murksas nešneka. Vistiek jis per tą širdies drebėjimą žodžio negalėtų ištarti.

Pagaliau prie vienos karusėlės sustojo.

— Čia, — pasakė Murksas. — Sėsk kur nors.

Veidrodelis apmetė akim didelį ratą tuščių auksinių laivelių, ne-drąsiai į vieną įlipo, kojom dugną padaužė: atrodo stiprus. Atsisėdo į sėdynės kamputį ir suglaudė ausis.

Murksas pasilipo siena ir paspaudė vieną mygtuką, karusėlė pradėjo suktis lygiai, švelniai, pasigirdo švelni muzika. Veidrodėlis iš džiaugsmo pašoko į viršų ir ko tiktai neišlėkė iš sėdynės.

— Laikykis! — sušuko Murksas ir paspaudė kitą mygtuką.

Karusėlė sušvilpė kartą, sušvilpė kitą ir pradėjo suktis smarkiau ir smarkiau, švilpti garsiau ir garsiau. Sukimosi greitumas išpaudė Veidrodėlį į sėdynės kamputį, o ausys pradėjo plaktis į viena kitą ir į sėdynės kraštus, kaip palaidi kaklaraiščio galai. Veidrodėlis sukando dantis, o karusėlė vis labiau sukosi, vis labiau švilpė, muzika vis didesnį triukšmą kėlė, bubnais, kaip medžiotojų šautuvais trankėsi, ir Veidrodėlį suėmė baimė. Baisi baimė. Didesnė negu ta, kai trys medžiokiniai šunys vijosi. Tada nors galėjo bėgti, o dabar, sukimosi išpaustas į sėdynės kamputį, pasijudinti negalėjo, norėjo užsimerkti, bet akys vokų neturėjo, norėjo ausimis akis užsidengti, bet jų suvaldyti negalėjo. Jos plakėsi ir plakėsi į sėdynės kampus ir vėjas jas taip traukė, jog atrodė, kad tuoj abi nuplės ir nulėks, kaip du paprasčiausi skarmalai. "Ir kas bus, jeigu reikės pareiti namo be ausų. Ką pasakys žmona."

— Stabdyk, — nebesuriko, bet čerkšte sučerškė Veidrodėlis. Bet karusėlės niekas nestabdė.

— Murksai, stabdyk. Murksai!

Bet Murkso niekur nebebuvo matyti. Jis buvo įsilipęs beveik į pačią klevo viršūnę, sėdėjo ant šakos ir žiūrėjo, kas bus toliau.

O karusėlė lėkė ir lėkė. Veidrodėlis šaukė ir šaukė, kol iš miego pabudo karusėlių sargas. Niekada nebuvo pasitaikę, kad ateitų kokie padaužos vidurnaktį ir pasileistų karusėlę pačiu smarkiausiu greičiu.

— Tur būt, kokie girti, — pagalvojo pašokęs iš lovos, — pabi-
jojo eiti vienas ir pašaukė policiją.

Kol jis užsimovė batus ir išbėgo prie karusėlių, policija irgi atlėkė. Iš karto visiems atrodė, kad karusėlė sukasi tuščia, tik kai sustabdė, iš vienos sėdynės pakilo Veidrodėlis. Pamatęs policiją norėjo bėgti, bet galva sukosi, kojos drebėjo, ir Veidrodėlis suklupo policininkui tiesiai po kojų. Tas pagavo už ausų ir sušuko:

— Vieną turiu, žiūrėkit daugiau!

Kiti išžiūrėjo visas sėdynes bet nieko negalėjo rasti. Murksas tępė klevo viršūnėje, tylėjo prikandęs ūsą ir krutino uodegos galiuką. Jam buvo labai smagu.

— Kur kiti? — klausė Veidrodėlį, bet jam sukosi ratu visas pasaulis, akyse buvo žalia, ir negalėjo praverti burnos.

VORAS

Pr. Imsrys

Bruf.

Voras tinklą
nusiaudė,
daugel musių
prisigaudė,

į vežimą
susidėjo
ir į turgų
nudardėjo.

Greit važiavo,
dulkės rūko,
kumelaitė
net patrūko.

Pliekė, lėkė,
kiek įkirto —
pasibaidė
ir apvirto.

Voras sprandą
nususuko
ir sudaužė
vežimuką.

Kol sugijo
sprandas, kojos —
visos musės
išlakiojo.

Kai jis taip tylėjo, tai policija pasiėmė į automobilį ir nusivežė. Bevažiuojant Veidrodečiui darėsi geriau, geriau, pasidarė ir taip gerai, kad galėjo ir kalbėti ir galvoti.

— Aš nekaltas, — pasakė, kai tik pasijuto geriau.

(Bus daugiau)

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJE

pagal A. Bendoriaus "Lietuva"
ir Dr. J. Balio "Istoriniai padavimai".

Bėgau kiek tik kojos nešė, net negalvodamas kur. Uždusęs įsiritau pirman kieman ir pasibeldžiau į duris.

Nekantraudamas tryptau ant slenksčio, nesulaukdamas atsakymo į savo tuksenimą, kuris man atrodė turėtų prikelti visus miesto gyventojus iš kiečiausio miego. Pagaliau durys atsivėrė. Mojuodamas rankomis prašiau keistoko senelio pagalbos. Išpasakojau viską, kartais truputį parausdamas, nes žinojau, kad neišmintingai pasielgėme. Senelis susirūpinęs nuskubėjo su manim griuvėsių link.

Meldžiaus, kad tik spėtume. Kai pasiekėme tą nelemtą pilies kampą, šoviau prie tos vietos, kur buvau palikęs Julijų. Nieko nesimatė.

— Na, o kur tas tavo draugas? Jei apgavai mane, vaike, už ausų patampysiu! Atsirado! Senus žmones išjuokti...

— Bet tikrai jis čia gulėjo... bandžiau aiškinti. Apsisukau porą kartų, apieškinėjau krūmus, ir supykęs bei persigandęs, jau ruošiaus senelio atsiprašyti, kai išgirdau kažką silpnu balsu šaukiant:

— Antanai, aš čia!

Nugi Julius, klūpojo prie Nemuno, šaltu vandeniu atsargiai trindamas galvą.

— Jis ten, ponas... Tik jis atsikėlė, aš maniau... — vėl sumišęs aiškiniau.

Abu nuėjom apžiūrėti Juliaus.

— Bus gerai, — tarė jis. — Laiminga nelaimė — išgis. Mudu su pusbroliu negalėjom atsidėkot.

— Dabar susipažinkim, — tariau. Jei nesat užimtas, gal galėtumėt palikt su mumis? Gal ką papasakosit...

— Išdykėliai! Bet ką su jaunais padarysi... Būtinai galvas prasiskels ir gana. Bet užtat jauni ir narsūs! Ši pilis — kiek kovų ji matė, kiek jaunuolių ją gynė. Kaip tą kart, kai kryžiuočiai būtinai užsimanė Kauno pilies. 1362 metais prieš Velykas, Kauno pilį apgulė kryžiuočių magistro kariuomenė, su įvairių vakarų Europos didikų pagalba. Keturias savaites Kęstučio sūnus, Vaidotas, narsiai gynė pilį. Užpuolikai buvo gerai ginkluoti; jie naudojo net artileriją. Tačiau jiems į rankas pateko tik 36 gyvi gynėjai, ir sudegintos pilies griuvėsiai. Štai, ir vėl griuvėsiai!

Lietuviai puolėsi atstatyti pilį, bet jau kitoje vietoje — Nemuno saloje. Ją pavadino Naujuoju Kaunu. Kryžiuočiai užpuolė dar nebaigtą pilį, ją sugriovė ir pastatė savąją. Kęstutis ją sunaikino, bet vokiečiai atstatė. Kryžiuočiai galų gale suprato, kad pilies neįstengs išlaikyti, ir tada patys ją sudegino. Tuomet lietuviai atstatė pilį senoje vietoje. Vytauto kovų laikais ji buvo jo pagrindinė bazė. Ale Jūs mokyti vyrukai turbūt žinot, kaip ten toliau su Kaunu buvo.

Abu šyptelėjom. Iš tikro nelabai ką atsiminėm iš tų istorijos pamokų — bent netaip jau tiksliai. Ypatingai aš — ne iš to miesto būdamas. Tą akimirką abu pasiryžom vėl peržiūrėt istorijos vadovėlius. Gėda prieš senelį.

— Gerai, matau neapsimoka judviejų klausinėti, bet ar žinot ką žmonės pasakoja apie užburtą Kauną?

Pakratėm galvas. "Papasakokit!" jo paprašėm.

— Be šito Kauno yra dar vienas prakeiktas miestas, kuris guli po mūsų Kaunu. Labai senai, kai Lietuvą dar valdė mūsų kunigaikščiai, ir lietuviai dar buvo stabmeldžiai, Kaune viešpatavo karalaitė lietuvė. Kauną užklupo rusai. Karalaitė, matydama, kad negalės išsilaikyti prieš rusus, prakeikė Kauną, save ir savo žmones. Toje vietoje tik likus pieva ir prie Nėries kranto likę miesto vartai, kur ir dabar yra — tai Kauno pilies griuvėsiai.

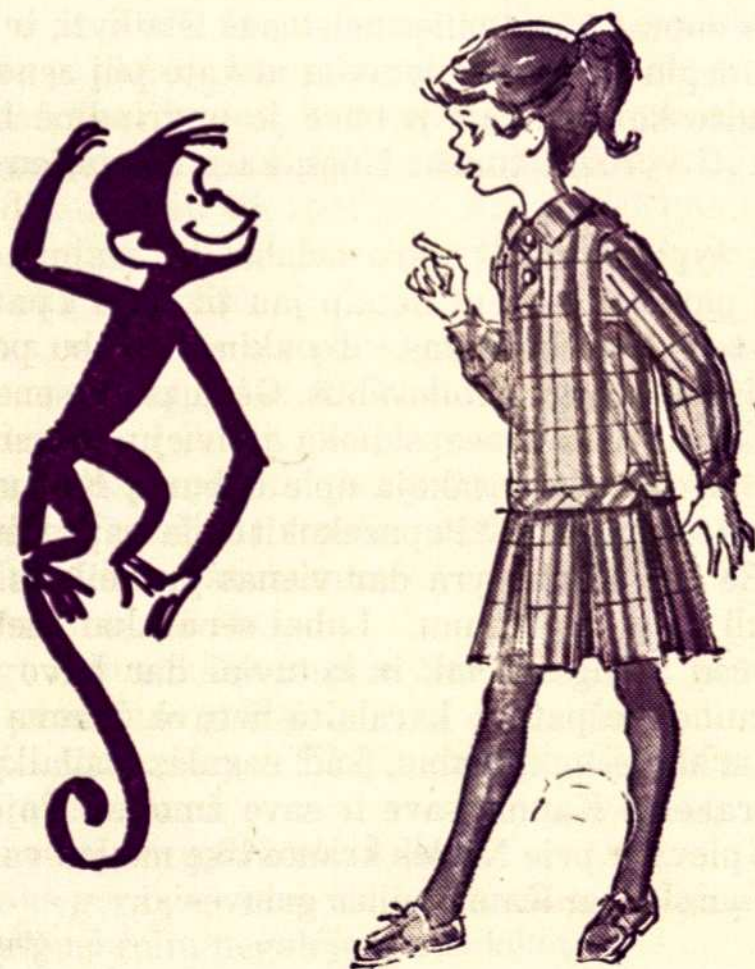
(Bus daugiau)

BEŽDŽIONĖ IR AKINIAI

Krylovo pasakėčia

A. Giedrius

Beždžionei į senatvę akys susilpnėjo,
o iš žmonių ji kur girdėjo,
kad galima tą bėdą pataisyti,
tik akinius tereikia įsigyti.

Beždžionė kažinkur iš nežinių
pačiupo saują akinių
ir ima juos mėginti: deda ant galvos,
kabina ant ausų ir uodegos,
pauosto ir palaižo,
pakraipo ir pataiso –
vistiek nėra naudos,
su jais neranda jokio galo.

“Tfiu! Tai kvaili, kas klauso tokio melo!”
ji sako širsdama: “Na, kur girdėta,
kad toks niekutis ką padėtų!
Kvailiai! Man apie juos tik niekų prišnekėjo!”

Ir perpykus tuos akinius kad griebis,
į akmenį kad žiebs –
tik šukės sublizgėjo!

PONO M. M. VARGAI

J. Slėnys

— P-s-s-t, meški! Kelkis... Vajė, negirdėjo. Bandysiu garsiau.
— PONAS MEDAUNINKE MEŠKINAI, prašau atsibusti! Jau ruduo, — visomis jėgomis suriko rausvas lapelis, ir parvirto aukštiekninkas iš persistengimo.

— A, ką sakai? Ausys pilnos samanų, negirdžiu! — subumbėjo meškinas, vieną akį pramerkęs.

— Aš tik norėjau priminti, kad ruduo... kad visi dirba, triūsia, bėga, žiemai ruošiasi. Kad nieks neguli, nemiega ir netinginauja išskyrus... — aiškinosi lapelis.

— Taigi, ruduo. B-r-r-r. Pats laikas pradėti valgyti. Aš perplonas pradėti žieminį miegą. Šiandien prasideda iškilmingi rudens pietūs — kaip aš galėjau užmiršti? Turbūt tos samanos ausyse...

Ponas Medauninkas Meškinas, kuris dažnai gaudavo paslaptinigus laiškus užantraštuotus:

DIDŽIAI GERBIAMAM PONUI M. MEŠKINUI

iš Musmirų krašto,

buvo pats garbingiausias ir protingiausias meškinas visoje apylinkėje. Dabar jis nusprendė keliauti pietų link. Jis visai nekreipė dėmesio į raudoną lapelį — ne iš piktumo — jis tik neprimatė, o akinius pernai pametė pelkėse. Gerai, kad vėjas susiprato lapelį nunešti kiton miško pusėn, arba meškinas tikrai būtų jį sumindžiojęs.

— Visgi, aš čia labai išmintingai sugalvojau — mąstė jis. — Reikia keliauti į pietus, nes ten tikriausiai gausiu pietų. Kas gi girdėjo, kad rytuose būtų pietūs, ar vakaruose, ar b-r-r-r, šiaurėje. Dabar tik kuo greičiausiai prie tų pietų pietuose. Baisus alkis kankina!

Ponas Meškinas ėjo pasišokinėdamas: manė, kad taip greičiau, ir dar buvo proga apsidairyti, kur būtų tie pietūs. Staiga jis sustojo. Buvo jau gerokai pailsęs nuo šokinėjimo. Papurtė galvą — iš dešinėsios ausies iškrito samanų kamuoliukas.

— Aha, užtat negaliu kaip reikiant galvoti! Vis tos samanos... Kažkas čia negerai. Perdaug ilgai trunka tuos pietus pasiekti. Šitaip iš bado numirsiu! Reikia reikalą apsvarstyti:

Pirma: Esu apgailestautinai plonas.

Antra: Svarbiausias klausimas — kur gauti ką valgyti?

Trečia: Atsimenu, mama pasakojo, kad žmonės turi daug maisto.

Ketvirta: ...(Iš tikrųjų liko tik dulkių debesėlis. Meškinas nurūko pas žmones).

Jis nebuvo kvailas. Žinojo, kad miškas ne toks didelis, ir kur jis baigiasi, prasideda žmonės — o kur žmonės ten ir maistas. Meškinas galų gale priėjo mažą miestelį ir įsuko į pirmą kiemą. Pažiūrėjo pro namo langą — žmonės valgo. Jis apsilaižė, bet nežinojo, kaip šitoje padėtyje elgtis.

— O kaip gi aš jiems pasakysiu, ko noriu? Pradėsiu šitaip: gerbiamieji... Ne, negerai. Gal — Draugai... O jeigu jie nesupras ką noriu pasakyti... Gal jų kalboje tai ką kitą reiškia?... Geriau aš čia pasnausiu ant žolytės. Kas nors tikrai pastebės, koks aš plonas ir pasiūlys kokį kąsnelį — o aš, žinoma, tuoj pasakysiu kokį — MEDAUS!!!

Keberiokšt, meškis išsitiesė ant žolės ir užmigo. Nereikėjo nė samanų į ausis prikimšti.

Ilgai meškinas (Ponas) miegojo. Gal dieną, gal dvi. Tik nei iš šio nei iš to, pradėjo nugara šalti.

— Ar jau žiema? — staiga nubudo Ponas M. M. — Toks aštrus šaltis ten apie nugarą... Jis palietė šoną — ir pašoko tris pėdas į aukštį.

— Plika! Kailio nėra — nuskusta, nukirpta, nėra! Visas šonas ir pusė nugaros plika. Gėda ir šalta!

Meškinas nežinojo, kad kai jis miegojo, žmonės piovė žolę savo kieme, — su tokia mašinėle ant ratų. Žmonės nematė meškos už krūmo — ir meška neteko pusės kailio! Ponas Medauninkas susijaudino. Pradėjo verkti ir tris dienas nesustojo. Didžiulės ašaros riedėjo per skruostus ir nosį, ant žolės. Jam beverkiant pašalo, ir jo kojos užšalo ašarų baloje.

— Dabar netik šonas ir nugara, bet ir kojos! Net pietų negavau! Kaip toks skaudus likimas galėjo ištikti tokį jauną, išmintingą ir gražų meškiną, kaip aš?

— Ei, meški! Gal aš galiu padėti? — pasisiūlė voverytė. — Turiu didelę uodegą. Tau paskolinčiau prisidengti. Aišku, ji mano mėgiausia uodega, ir jos spalva greičiausia tau netiktų... bet vistiek pasi-aukočiau...

— Ačiū, voveryte, bet tavo uodegytė tikrai permaža. Ši padėtis reikalauja ypatingo sprendimo. Gal dainelė padėtų man galvoti:

Meškinas esu (labai storu balsu dainavo Ponas M. M.)

Tumba, tumba, tu —

Vargas man, sunku:

Tumba, tumba, tu —

Kailio neturiu,

Tumba, tumba, tu —

Pirkti negaliu,

Tumba, tumba, tu —

Visas jau drebu!

Tumba...

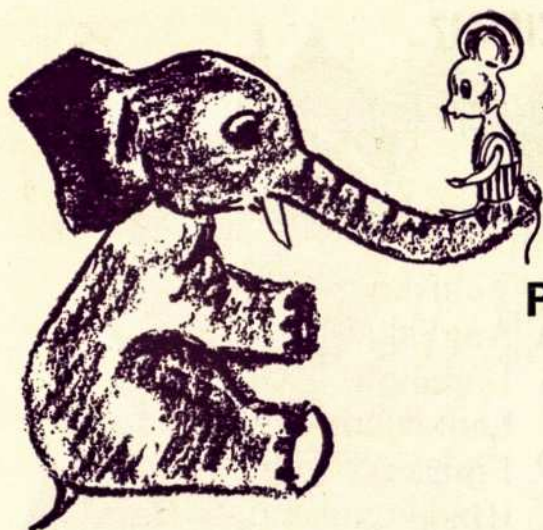
— Aha! Žinau. Dabar pats laikas užsnausti keliems mėnesiams. Per tą laiką mano kailis ataugės, o tuo tarpu užsiklosiu samanomis. Tos samanos, visgi, naudingos. Grįždamas namo, užsiksiu pas savo pusbrolių užkasti — jis toks vaišingas! — Štai viskas puikiai sugalvota!... Ir Ponas Medauninkas Meškinas nurūko į mišką. Pirmiausia atsisveikino su voveryte, bet nieko daugiau nelaukė.

Dabar — tyla — š-š-š. Meškis miega. Jis ramus, nes pirmutinė snaigė pakuteno jam ausį ir sušnabždėjo: "Laikas miegoti ir sapnuoti apie pavasarį ir saulę, apie medų ir apie naują, šviežią kailį..."

SALDŽIŲ

SAPNŲ!!

PUPUTIS IR DRAMBLYS

Linutė

— Labas rytas,
Pons Drambly —
pasakyk, kaip gyveni?
Ar ne liūdna būna tau
čia sėdėt,
dykinėt,
negalėt
išeiti lauk?

Pons Drambly,
bet tu ir didelis esi,
vis netoks, kaip kiti.
Ar ne liūdna tau turėt
tokią nosį (tai ilgumas!),
tokį kailį (tai platumas!)...
Jei pakosi (uraganas!).
Vis netaip, kaip kiti...

Tra-lia-lia bum-bu,
Tra-lia-lia bum-bu.

— Aš patenkintas esu
savimi visu,
ir visai man nebaisu,
nors narve aš gyvenu.

Tra-lia-lia bum-bu,
Tra-lia-lia bumbu-bu.

Sau linksmai nusiteikiu,
šypsas prie visų žmonių.
Ilgą nosį juk turiu —
rauktis būtų negražu!
Jei esu,
kas esu —
kam kitam aš netinku,
būt Puputis negaliu!

AR ŽINAI?..

Apie vardus?

Dievo vardas kitose kalbose

Hebraiškai — Eleah, Jehovah	Vokiškai — Gott
Syriškai ir turkiškai — Alah	Angliškai — God
Arabiškai — Allah	Daniškai — Gud
Armėniškai — Teuti	Lenkiškai — Bog
Egiptiškai — Teun	Finiškai — Jumala
Graikiškai — Theos	Hindostaniškai — Rain
Lotyniškai — Deus	Totoriškai — Magatai
Prancūziškai — Dieu	Persiškai — Sire
Ispaniškai — Dios	Kiniškai — Prussa
Portugališkai — Deos	Japoniškai — Gvezer
Itališkai — Dio	Madagaskariškai — Zannar
Airiškai — Dia	Peruviškai — Pučekamae

Mūsų vardai kitose kalbose

Adomas — hebraiškai: raudona žemė.
Aleksandras — graikiškai: žmonių gelbėtojas.
Andrius — graikiškai: drąsus.
Antanas — lotyniškai: bujojantis.
Dovydas — hebraiškai: labai mylimas.
Edvardas — saksoniškai: užvaizda.
Jurgis — graikiškai: artojas.
Jonas — hebraiškai: Viešpaties malonė.
Juozapas — hebraiškai: priedas.
Julius — lotyniškai: švelnūs plaukai.
Mykolas — hebraiškai: kuris kaip Dievas?
Povilas — graikiškai: arklių mylėtojas.
Steponas — graikiškai: vainikas.
Tomas — hebraiškai: dvynukas.
Vincas — lotyniškai: pergalė.
Martinus — lotyniškai: vadas.

DEIMANTAS

(Legenda)

J. Miškinis

Netoli Indo upės kranto gyveno žilagalvis persas, Al-Hafedas. Jis turėjo didelį dvarą su puikiais laukais ir sodais. Gyveno ramus, patenkintas. Bet štai vieną dieną pas jį ateina ir apsinakvoja budistų vienuolis, kuris jam vakare prie židinio ugnies, papasakojo apie pasaulio sutvėrimą. Jis vaizdavo, kad iš pradžių buvusios tik miglos, kurias vėliau Dievo ranka pasukusi ir kurios kas kart vis greičiau sukusios, kol pagaliau virto ugniniu kamuoliu. Šis, žėruodamas skriejęs erdvėse. Vėliau ant tos karštos masės lijęs audringas lietus, privertęs ją ataušti ir užsidėti plutai, iš kurios susiraukšlėję kalnai, o dėl nevienodo vėsumo greičio, atsiradęs granitas, auksas, deimantas ir kiti metalai.

— Jei tu, Al-Hafedai, turėtum deimantų, tu galėtum nupirkti visą pasaulį, o savo vaikus padaryti jo vadovais!

Tokia vienuolio kalba Al-Hafedui įžiebė turtų troškimą, ir jis pirmą kartą savo gyvenime nuėjo gulti susirūpinęs. Nemigo visą naktį ir vis kartojo:

— Aš noriu turėti deimantų! Daug daug deimantų! Aš noriu būti pasakiškai turtingas ir tada valdyčiau visą pasaulį.

Anksti rytą pažadinęs vienuolį, paklausė, ar tas žinotų kur galima rasti deimantų.

— O ką gi tu veiksi su deimantais? — nustebo vienuolis, pamatęs jį staiga pasikeitusį.

— Tai mano dalykas! — atsakė persas. Tik pasakyk man, kur aš jų galiu rasti?

Vienuolis jau mėgino įrodyti sunkiai nugalimas jo sumanymo kliūtis. Bet persas buvo neperkalbamas.

— Gerai, — pagaliau tarė vienuolis, supratęs vistiek jo neįtikinimą, — aš tau pasakysiu, kur tu gali rasti deimantų.

Jei tu kur nors prieisi tokią upę, kuri tekėdama tarp dviejų kalnų, turės smėlėtą dugną, ieškok ten brangių akmenų — tu jų ten rasi.

— Bet kur yra tokia upė? — paklausė netikėdamas Al-Hafedas.

— Tokių upių yra daug, bet tu pats turi jas surasti, — atsakė vienuolis.

Al-Hafedas pardavė savo didžiulį dvarą, pinigus paslėpė žemėje ir išsiruošė kelionėn.

— Deimantų upė turi būti rasta — kalbėjo jis vienas sau.

Nesveikas, apiplyšęs ir mirtinai nuvargęs vargšas Al-Hafedas po metų pasiekė Barceloną. Čia jis, stovėdamas prie pajūrio upės kranto, giliai atsidusęs, žvelgė į tolumą ir gerėjosi aplinkos gamta. Milžiniška banga, atsimušė į krantą ir ištiško. Al-Hafedas, turtuolis, suviliotas ištiškusių putų, puolė jūron. Niekas jo daugiau čia nebematė...

Atsitiko, kad ten, iš kur Al-Hafedas išvyko ieškoti deimantų, kitą vakarą vienas žmogus girdė savo asilą ir skaidriam vandeny pamatė juodą akmenį, kuris svaidė įvairias spalvas. Jis pasilenkė, pasižiūrėjo ir pasiėmęs parsinešė namo. Juodasis akmuo saulėj taip blizgėjo, jog į jį žiūrint reikėjo net užsimerkti. Matyt, jau likimas taip norėjo, kad po kelerių dienų į šio žmogaus namus įžengė tas pats budistų vienuolis, kuris papasakojo Al-Hafedui apie pasaulio atsiradimą. Kai vienuolis pastebėjo ant krosnies gulintį juodąjį akmenį, nusteбęs sušuko:

— Juk tai deimantas! Ar jau Al-Hafedas sugrįžo?

Bet vyras, kuris tą akmenį rado, tarė jam:

— Ne, Al-Hafedas negrįžo! O čia joks deimantas. Aš jį radau upėje, girdydamas savo asilą.

— Deimantas, deimantas, — tvirtino vienuolis.

Tada abu šoko pro duris prie upės. O ten smėly iš tiesų gulėjo dar daug tokių akmenų, kurie buvo tokie puikūs ir taip akinamai

Ei, meškiuk!
Nori kitais
metais skaityti
EGLUTĘ?

Skubėkim
atnaujinti
prenumeratą!!

Visi lietuviški meškiukai skaito E G L U T Ė !

spindėjo. Jie atrado deimantų laukus. Ten buvo rastas Kihinūras, kuris dabar puošia Anglijos karalių karūnas ir Orlovas — Rusijos buvusių carų deimantas. Kimberlejo deimantų laukai jau daug vėliau aptikti, palyginant su Gelkondos turtais, buvo mažaverčiai.

O persas Al-Hafedas, kuris išėjo ieškoti deimantų, gulėjo tarp jų. Jis buvo neįsivaizduojamų turtų savininkas, bet jis apie tai nieko nežinojo. Budistų vienuolis, dalyvavęs šiame atradime, teįstengė pakelti rankas maldai:

— O Gyvybės Viešpatie, duok mums išminties, bet duok jos laiku! Neleisk veltui mums klaidžioti tolybėse, kadangi visko apstu ir čia pat! Parodyk mums turtus, kurie yra aplink mus ir dar arčiau — mumyse pačiuose!

TRUPUTĮ PAGALVOK

Jonas priėjo prie savo draugo Petro ir sako jam:

- Žinau labai lengvą uždavinį, kurio tu neišspręsi.
- Sakyk, pamatysim, — atsakė Petras, kuris buvo labai gabus matematikoje.
- Gerai, klausyk, — pradėjo Jonas. Autobusas išvažiavo iš stoties. Pirmą kartą jam sustojus, įlipo aštuoni keleiviai. Antrą kartą sustojus — dvylika keleivių. Paskui įlipo septyni, o išlipo trys. Ar perdaug neskubu. Petrai? Atsargiai!
- Čia visai lengva, sakyk toliau.
- Gerai. Kitoj stoty išlipo šeši žmonės, o įlipo trylika. Pagaliau, paskutinį kartą autobusui sustojus, įlipo trys keleiviai, o išlipo du.
- Trisdešimt du keleiviai! — sušuko Jonas, — ir kas čia taip sunku?
- Aha, palauk. Ar aš klausiau kiek keleivių? Dar tau nepasakiau, koks klausimas. Kiek kartų autobusas sustojo, ar žinai?
- Petras tylėjo.
- Tavo teisybė: lengvas uždavinys, bet neįpsėjau!

NUOSTABUS SKAIČIUS.

Paimkite bet kokį skaičių nuo 2 iki 9, pavyzdžiui 6.

Tą skaičių padauginkite iš 9: 6 kart 9 yra 54.

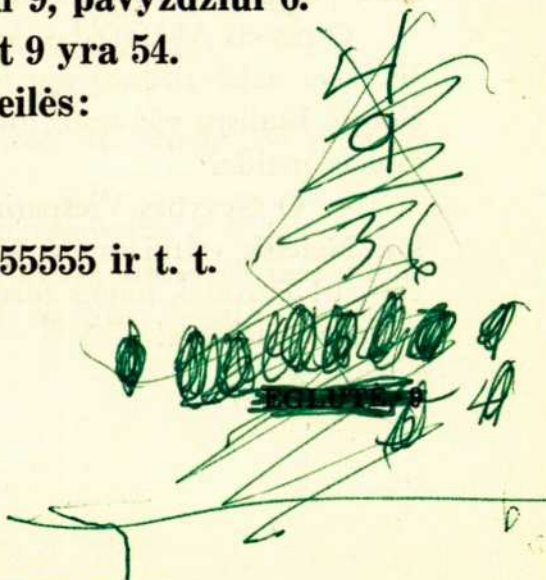
Dabar parašykite šiuos skaičius iš eilės:

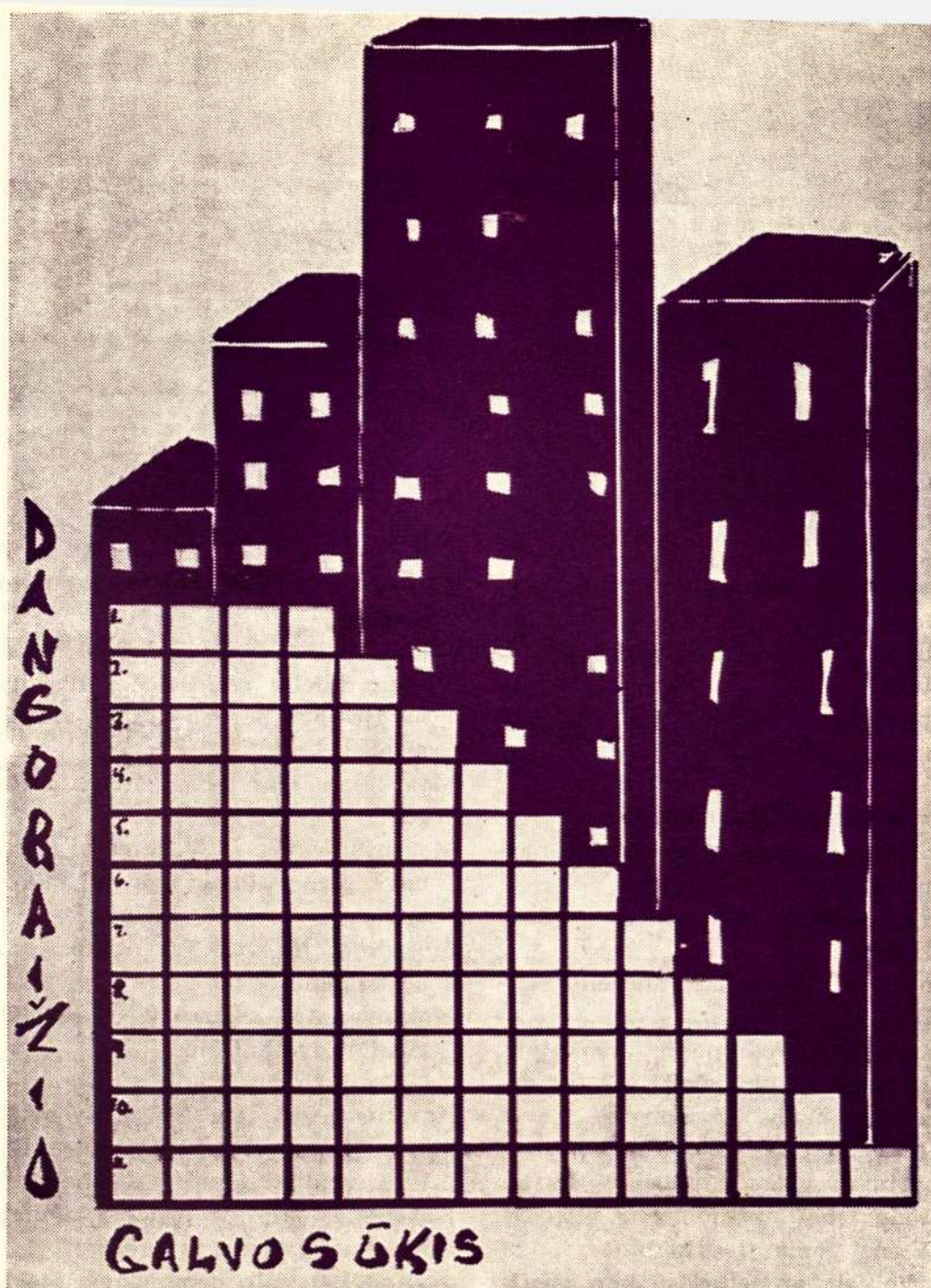
1 2 3 4 5 6 7 9 ir padauginkite iš 54.

Atsakymas bus 666666666!

Jei paimsite 5, atsakymas bus 555555555 ir t. t.

PABANDYKITE!

1. Regėjimo organas.
2. Didelis paukštis, kuris mėgsta vandenį.
3. Gyvulys, ant kurio galima joti.
4. Raidės, kurias naudojame.
5. Labai trumpas laikas.
6. Laivyno vadas.
7. Lėktuvų sustojimo vieta.
8. Keliavimo priemonė.
9. Žmogus, kuris skaldo akmenis.
10. Mergaitė apskritu veidu.
11. Žmonių būrys, kuris tvarko įvairius svarbius reikalus.

(Atsakymai psl. 31)

LINKSMIAU

Mažas berniukas meldėsi prieš eidamas gulti:

“Dieve, prašau globoti mano mamą, tėvelį ir tetą ir pats neužmiršk pasisaugot. Jei kas Tau atsitiktų, mums visiems būtų blogai.

Pirmą dieną mokykloje.

Mokytoja: Koks tavo vardas, berniuk?

Pirmo skyriaus mokinukas: — Sauliukas.

Mokytoja: Ar moki abėcėlę, Sauliuk?

Sauliukas: Ne, ponია mokytoja. Kaip aš galiu mokėt? Aš tik dešimt minučių čia išbuvau!

Berniukas vaikščiojo gatve. Jis atrodė labai nusiminęs ir vienišas. Viena ponía jį užkalbino:

— Vaikeli, ar neturi su kuo žaist?

— Matot, ponía, aš turiu vieną draugą, bet aš jo nemėgstu.

Ponía: Maryte, ar tu nuplovei šita žuvį prieš kepdama?

Tarnaitė: Oi ne, ponía. Kam plauti žuvį, jei ji visą laiką vandeny gyvena?

Zmogus: Kodėl jūs vežate tą sunkvežimį per savo lauką?

Ūkininkas: Aš noriu užauginti bulvių košę.

Pirmas ūkininkas: Kaip tavo bulvės atrodo?

Antras ūkininkas: O, labai gerai. Daug didelių yra. Bet negaliu girtis žirniais, perdaug mažų radau.

Mokytoja: Kas buvo pirmas žmogus?

Mokinys: Jurgis Vašingtonas. Jis buvo pirmas kovo, pirmas taikoj ir...

Mokytoja: Ne, ne. Tai Adomas, ar neatsimeni?

Mokinys: Aš nežinojau, kad jūs įskaitot svetimšalius.

Karalienė ėjo gatve. Viena maža mergaitė, kuri metė jai gėles, atkišo veiduką, kad pabučiuotų.

Karalienė taip ir padarė. Vėliau mergaitės mama ją subarė:

— Kodėl tu taip nemandagiai pasielgei?

— Maniau, kad bus įdomu papasakot savo anūkams.

Petriukas žaidė lauke su savo mažu broliuku. Po kiek laiko, motina, išgirdusi vaikučio riksmą, išbėgo lauk.

— Petriuk, kas atsitiko tavo broliukui?

— Nieko, mamyte. Aš tik nežinau ką su juo daryti. Jis iškasė duobę ir nori ją atsinešti į kambarį.

MŪSŲ KŪRYBA

LAPKRITYS

Jau ir lapkričio mėnuo,
Su juo atvyks ir ruduo,
Lapai įvairių spalvų,
Kris kaip sniegas prie namų.

Voverytės ir paukščiukai
Visi bėgs kur tik šilčiau,
Jiems nesvarbu šitas grožis,
Skuba į namus greičiau.

Andrius Gutauskas
Hamiltonas

MANO NUOTYKIAI SALOJE

Rugpiūčio mėnesio 8-tą dieną mūsų šeima išvažiavo iš Washingtono į salą prie Atlanto vandenyno New Jersey valstybėje. Tą pačią dieną atsidūrėm Long Beach Island, New Jersey. Miestelis, kuriame vasarojome, vadinasi Beach Haven Terrace. Žiemą tenai gyvena iš viso apie 400 gyventojų, o vasarą apie 4.000. Tame miestelyje ponai Petroniai iš Filadelfijos turi nedidelį, bet gražų vasarnamį prie įlankos, nuo kurios iki vandenyno susidaro keturi blokai arba maždaug pusė mylios.

Tą pačią dieną susitikau su dviem savo draugais, kurie man pasakojo, kad jie buvo papuolę į bėdą dėl vieno vaiko, kuris pradėjo mėtyti į juos akmenukus. Mano draugai atgal mėtė, tai

anas vaikas nubėgo pas policiją ir pasiskundė, bet nesakė, kad jis pradėjo. Policija sakė, kad jeigu dar vieną sykį taip bus, tai jis nubaus mano draugus. Tų draugų vardai yra Mike Castaldo ir Bobby Parker. Tą dieną dar su vienu draugu pažaidžiau golfą. Iš viso, kiek su juo esu žaidęs, tai jis laimėjo septynis žaidimus, o aš vienuolika. Su kitu draugu rečiau žaisdavau golfą, nes dažniausiai žaidėm beisbolą. Paprastai vienas būna prie kuokos, o antras būna toliau ir bando pagauti sviedinį, kurį kitas numuša. Man sugauti numuštus sviedinius nepaprastai sekėsi. Sekmadienį nuvažiavom į bažnyčią ir tenai išklausem šv. Mišias. Nuvažiavom anksti, tai tėvelis ir aš gavome geras vietas virš altoriaus. Galė-

jom matyti kunigą prie altoriaus. Marytė su mamyte pasiliko apačioje.

Per dvi savaites esu matęs tris labai gerus filmus. Pirmas, kurį matėm, buvo "Moonspinners". Jis buvo gana baisus, bet įdomus. Mano draugo brolis yra apie 20 metų, tai jis nuvežė mus į kiną antradienio vakare. Už trijų dienų tėvelis mus nuvežė į kitą kiną. Čia filmas buvo visai kitoks, negu kurį anksčiau buvome matę. Jis buvo labai, labai juokingas ir buvo vienas iš gražiausių ir įdomiausių filmų, kuriuos esu matęs. Jo pavadinimas yra "Ensign Pulliver". Jame buvo toks storas laivo kapitonas, kuris buvo labai piktas ir nervuotas. Buvo ir vienas daktaras, ir apie penkiasdešimt jūrininkų. Buvo įdomu žiūrėti visokiausių nuotykių jūroje.

Savaitgalį praleidau su kunigu S. Kulbiu, S. J. iš Montrealio, Kanados. Kartu mes ėjom maudytis, mačiau jo nuotraukų, ir vieną sykį abudu ėjom pasivaikščioti. Šeštadienį ir sekmadienį jam leido privačioj koplyčioj laikyti šv. Mišias, tai man buvo gera proga patarnauti. Išvažiavo jis su ponais Petroniais vakare ir už savaitės susitikau su juo New Yorko Pasaulinėje parodoje.

Antros savaitės pirmadienį mums teko žaisti golfą tam tikroje aikštėje, kur buvo 18 skylių ir visokių kliūčių. Mamytė mus nuvežė į Beach Haveno miestelį ir leido man su Maryte golfuoti, kol ji apsižiūrės krautuves. Iš pradžių jai geriau sekėsi, o vėliau man. Aš laimėjau, tai galėjau dar vieną sykį golfuoti už

dyką. Vėliau tą pačią dieną tėvelis nuvežė mane su Maryte vėl golfuoti ir pats žaidė. Ir šį sykį man pavyko iš abiejų laimėti.

Tą savaitę į salą buvo atvažiavę ponai Saliai ir ponai Vaškečiai. Ketvirtadienio vakare Rimutė Salytė mus nuvežė į kiną pažiūrėti filmą apie nuotykius jūros dugne. Buvo labai įdomus kinas. Sekančią dieną ryte atsisveikinau su draugais, ir visa šeima išvažiavom į New Yorką aplankyti pasaulinės parodos per Lietuvių Dieną. Taip ir baigėsi mano 1964 metų atostogos prie jūros.

Antanas Dambriūnas
Brentwood, Md.

RUDENĖLIS

Šaltas oras ir lietus,
Skina medžių lapelius.

Gražios gėlės gladiolai
Ir lietuviški lineliai —
Keičia splavą,
Krinta žemėn.

Rudenėlis jau atbėgo
Ir mokykla prasidėjo.

Bėga klasėn mokiniukai
Su knygelėm ir pieštukais.

Vilija Malciutė
Dr. V. Kudirkos šešt. mokyk.
Montrealis

NIAGARA FALLS IR KANADA

Mes buvome nuvažiavę į Niagara Falls ir į Kanadą. Buvo labai gražu ten. Mes pradėjome važiuoti anksti. Saulės dar nebuvo. Apie 5-tą valandą saulė pradėjo tekėti. Buvo labai gražu. Apie 7-tą valandą mes sustojome valgyt pusryčius. Kokias keturias valandas vėliau vėl sustojome valgyt. Tada buvo 12 valanda. Mes buvome gale Ohio ir mes sustojome miške valgyt. Mes pavalgėm ir vėl valgėm. Tada buvo apie 3-čią valandą. Apie 5:30, suradome nakvynę ir nuėjome į Niagara Falls. Kai Kanada uždegė lempas, oi buvo gražu. Tada mes nuėjome į nakvynę miegot. Kitą dieną 9-tą valandą važiavome į Kanadą. Kai mes pervaziavome ruožų, mums reikėjo sustot ir pasakyti kur gimėme. Kai mus patikrino, mes važiavome į Kanadą. Nebuvo didelio skirtumo. Mes nuvažiavome į Torontą. Torontas yra didelis miestas. Mes ten pavalgėm pietus. Tada mes važiavome pas pažįstamus, kurie gyvena ūkyje. Jie turėjo karvių ir bulių. Kai pavalgėm, aš įlipau į medį. Aš ten pabuvau kokį pusvalandį ir norėjau išlipti, bet aplinkui nieko nebuvo. Visi buvo prie

gyvulių. Aš girdėjau, kai tas ponas kalbino karves ir bulius. Jis sakė: karvyt, karvyt... Kur mano karvytė? Aš labai norėjau ją pamatyti, bet kelnės užsikabino ant šakos! Aš pradėjau šaukti: Tėte, gelbėk! Mano tėvelis pradėjo juoktis, o tas ponas, kur ten gyveno, atėjo ir pradėjo juoktis ir mane iškėlė iš medžio. Tada mes ten pabuvome ir išvažiavome į Ameriką. Kai mes išvažiavome į Ameriką, važiavome dvyliktu keliu ir per penkias valandas pasiekėme Union Pier. Mes ten pernakvojome, pabuvome vieną dieną ir važiavome namo. Tai pasibaigė mūsų kelionė.

*Kazimiera Brazdžionytė
Chicago, Ill.*

LAPKRITYS

Pučiu geltonus lapus...
Esu lapkritys puikus!
Šalta ir kartais slidu,
Kariuomenės šventę švenčiu.

Mano trumpas dienas
Puošia chrizantemos.
Naktys ilgos, be žvaigždžių,
Tai žinokit kas esu!

*K. Donelaičio mokyk. 6-to sk.
mokinių kūryba*

Atsiūsta paminėti: "Lietuvių Dienų" leidykla išleido naują knygą, RELIKVIJOS, autorė Nerima Narutė (Kazimiera Bulsienė). Šis poezijos rinkinys, pulsuojas lietuviška dvasia, patiekia nevieną gimtos žemės "deimančiuką".

Dangoraižio galvosūkių atsakymai (psl. 27): 1. akis, 2. antis, 3. arklys, 4. abecėlė, 5. akimirka, 6. admirolas, 7. aerodromas, 8. automobilis, 9. akmen-skaldys, 10. apskritaveidė, 11. administracija.

Lapkričio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. **VISI ŠVENTIEJI**
Maturinas, Kirenija / Gydautas, Vaivara
2. **VĖLINĖS**
Jorandas, Maura / Žyvas, Gedilė
3. **Eleras, Silvija / Vosgaila, Nora**
4. **Karolis Baromejus, Modesta / Manivydas, Vaida**
5. **Katenas, Bertilė / Auktumas, Judra**
6. **Severas, Edvena / Ašvydas, Vygaudė**
7. **Amarandas, Karina / Sirtautes, Gata**
8. **Keturi vainikuotieji broliai kankiniai:**
Severas, Severinas, Karpoforas ir Viktorinas /
Svirbutas, Doma
9. **Teodoras, Eustalija / Aušautas, Beda**
10. **Andrius Avelinietis, Trifonas / Kaributas, Nirmeda**
11. **Martynas, Menas / Vygintas, Suda**
12. **Martynas I, popiežius / Astikas, Nauna**
13. **Didakas, Stanislovas Kostka, Enata / Norvydas, Eirimė**
14. **Juozapatas, Veneranda / Romantas, Saulenė**
15. **Albertas Didysis, Leopoldas / Vaidila, Žada**
16. **Gertrūda, Gobrijonas / Vaišivydas, Tyda**
17. **Grigalius Stebukladaris, Salomeja / Getautes, Gilvilė**
18. **Konstantas, Amandas / Lizdeika, Valia**
19. **Elzbieta, Medana / Dainotas, Rimgaila**
20. **Feliksas, Eudas / Jovydas, Vyta**
21. **MARIJOS AUKOJIMAS**
Kolumbanas, Amelberga
22. **Cecilija, Filemonas / Steikintas, Vandra**
23. **Klemensas I, pop., Lukrecija Doviltas, Liubartė**
24. **Jonas nuo Kryžiaus, Firmina / Rumbautas, Kaita**
25. **Kotryna iš Aleksandrijos, Alnotas / Svilkenis, Germė**
26. **PADĖKOS DIENA**
Silvestras, Petras Aleksandrietis / Dobilas, Siga
27. **Virgilijus, Bilhilda / Skomantas, Girda**
28. **Sostenas, Hortulanas / Rimgaudas, Vakarė**
29. **ADVENTAS**
Saturninas, Iluminata / Daujotas, Vėla
30. **Andriejus, Arnoldas / Saugardas, Linksma**

ALp1785
L.arch.